

קשיים בקשרי ישראל-יפן?

אם יש לך עסקים עם יפן, צפה ל- קשיים גוברים מצד ממשלתה: בכנס של שגרירי יפן בארצות המזרח-התיכון, ש- התקיים לאחרונה בטוקיו, הוחלט כי על יפן, "לנקוט במדיניות-חוץ המכוונת

שר-החוץ אהיריה למען הנפט - הכל

הבטיח ליפן אספקה קבועה של נפט גלמי."

בכנס השתתפו שגרירי יפן באמנויים-טאן, אלז'יריה, מצריים, עיראק, איראן, ישראל, כוויית, לבנון, מרוקו, סעודיה,

סודן, סוריה, טונגיה, טורקיה. שר- החוץ היפני, מסהיושי אוהירה, קבע כי על יפן להגביר את מאמציה לשיתוף והבנה עם ארצות האזור.

בכנס, שנמשך שלושה ימים, נקבע כי המשך אספקת-הנפט מארצות-ערב חיוני לקיום התעשייה היפנית: בשנת 1972 הגיעו יותר מ-90% מיבוא-הנפט ליפן מ- המזרח התיכון.

התוצאה: הכנס הסתיים בתביעה ל- ביצוע החלטת מועצת הביטחון הקוראת לנסיגה מיידית של הכוחות הישראליים מן השטחים הכבושים.

בימים אלה, השניים נאלצו לסגת מפני יריב רציני יותר. אלמוגי הצעיר, שהוא מומחה לספנות, העלה, נוכח מצוקת הובלת המלט וסחורות אחרות לישראל, רעיון: בעולם מקובל כבר מזמן להוביל משאות בדוברות-ענק הנגררות על-ידי אניות, כמו קרונות רכבת על-ידי קטר. למה לא גם בישראל? אלמוגי העלה את הרעיון בפני ברונפמן, והשניים הקימו חברה שתיכנה להביא ארצה דוברות מקנדה, ולפתוח קווי-הובלה. השניים התקשרו גם עם חברת המלט נשר שהיתה מעוניינת כי יביאו עבודה מחו"ל מלט בדוברות. התוכנית התקדמה כהלכה - עד שנודע

הוכשלה תוכנית להובלה בדוברות

ד"ר יורם אלמוגי, בנו של שר העבודה, איננו נמושה במערכות המשק, גם סם ברונפמן, איל-הוויסקי הקנדי, בעל רשת שופרסל בישראל ומגדולי התורמים ל- ישראל, איננו קוטלגנים. כששניים אלה חברו יחדיו, אין ספק שהם היוו כוח רציני. אולם לא רציני מספיק, כפי שהוברר חזר להרצות בטכניון בחיפה.

מפעל כבליים חדש בערד

חברת כבלי ציון, שהיא בעלת שני מפעלים לכבלי חשמל וטלפון, תקים בערד מפעל שלישי, לייצור כבליים סלקומוניקציה, בשיתוף עם חברה אירופית ידועה. המפעל יעסיק מעל 35 מהנדסים, וייצרו יחלף יבוא כבליים ב-6 מיליון דולר לשנה.

חוות גורדון התחסלה

חובבי הרכיבה על סוסים בתל-אביב, ש- נהגו זה שנים לרכב בחוות גורדון מעבר לירקון, ייאלצו לחפש להם מקום אחר לרכיבה: אליהו גורדון מכר את המקום (6 דונם, במחיר כ-250 אלף לירות הדונם) למשקיעים פרטיים, שיבנו בתל-מגורים במקום חוות-הסוסים. גורדון נחל חוות-סוסים יותר מ-30 שנה. החווה שכנה בזמנו ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב, נסוגה לאחר מכן למקומה ה- נוכחי, עם גידול העיר. עתה פרש גורדון מעסקי הסוסים. ומעניין לעניין: שמועות עקשניות טו- ענות כי גם השטח שהיה פעם התחנה המרכזית הישנה, ברחוב רוטשילד מספר 1 בתל-אביב - נמכר למשקיעים אלה. המגרש היה שייך לקבוצת בנק הפועלים ולקבלנים ראובן ובן-דידיה.

חוק מיוחד לגיימי לוי?

עם שובו לישראל - לביקור, לפי ה- מוצהר - של גיימי לוי, התגלה כי ה- סערה שעורר לפני כ-15 שנה, עת הפכו הוא ומפעל הטקסטיל שלו בנצרת לשם נרדף לכשלונה של הממשלה בעסקים - סערה זו לא שככה כליל: ביקורו עורר התרגשות לא-רגילה בחוגים כלכ-

תעשיין לוי למען ידיו ות'ק - הכל

ליים, כשהתגובה הכללית היא: מעניין מה הוא מתכנן עכשיו. פרשת גיימי לוי התגלתה כאשר מפעלו בנצרת התמוטט, לאחר שהממשלה הש- קיעה בו שבעה מיליון ל"י, ולוי עצמו פחות מרבע מכה. גיימי, מכל מקום, עזב את הארץ לאחר הפרשה, ואין אפשרות להעלות נגי- דו כל האשמות, בגלל חוק ההתיישנות. למרות מצב דברים זה, מסתבר עתה כי לוי המשיך ליהנות, כל שנות היעדרו מהארץ, מיחס מיוחד מצד שלטונות ישראל. החוק הישראלי מחייב אזרח ישראלי, החפץ לחדש את דרכונו, לחזור ארצה לפחות אחת לחמש שנים. כל אזרח - אולם לא את גיימי לוי, ש- המשיך לשמור על דרכונו הישראלי. מתברר כי נעשה עברו הסדר מיוחד, לפיו חודש דרכונו בלאגוס, בירת ניגריה. לא ברור כיצד זכה לוי בהטבה מיו- חדת זו.

החווה שנמכרה במקום סוסים וילדים, מגרדי-שחקים

במדינה חינוך הבוס האלמוני

בששת חודשי עבודה בבית-הספר, לא ראתה המזכירה את המנהל מעולם

המזכירה שישבה במשרד-ההרשמה של רשת בתי-הספר אלפא, ברחוב אלנבי 136 בתל-אביב, לא ידעה להגיב מתי יבוא ה- בוס שלה.

לא שהיא ניסתה להגן עליו מפני טרי- דנים. היא פשוט אמרה את האמת: מאז התקבלה לעבודה, לפני חצי שנה, לא ראתה את מנהל רשת אלפא מעולם.

וגם לא ביום שנתקבלה: היתה זו ה- מזכירה העוזבת שקיבלה אותה, סיכמה איתה על תנאי שכרה ומהות עבודתה. בפרדה ממנה לשלום.

קול אלמוני. הבוס צילצל מאוחר יו- תר, אישר את הסיכום. שמו, ידעה המז- כירה, הוא דויד רון. גם את קולו הכירה: מדי פעם היתה מקבלת ממנו הוראות טלפוניות. רק את פניו לא ראתה אף פעם.

כאשר היו תלמידים באים להירשם לבית-הספר, היתה מחתימה אותם על שט- רות, משאירה את השטרות ועולים ב- מגירה. למחרת היתה המגירה ריקה, ו- הבוס אישר טלפונית את קבלתם.

שיטות מקוריות. לא רק לגבי מז- כירתו נשאר דויד רון אלמוני. גם במש- רד החינוך אין איש מכירו. גם לא צוות מורי הרשת - הכוללת את בית-הספר אלפא משולב, שני בתי-ספר אלפא נוס- פים, ועוד כמה בתי-ספר.

שיטות-הפעולה המקוריות של דויד רון לא הוגבלו להופעה אישית בלבד. הן הור- גשו גם בבית-הספר עצמו.

אלפא משולב הציע למעוניינים ללמוד פקידות, שירות, אלקטרוניקה ובגרות ב-מיטב הכלים המודרניים. בניין חדש ו- כוחות-הוראה מעולים.

אותם המעוניינים שעברו במשרד ההר- שמה ושילשלו את השטרות - הגיעו ל- בסוף לבית-הספר עצמו, ברחוב בלפר 6. פואמה סדגוגית. דרך שני גדרות חלודים ויער מגבות תלויות לייבוש, מ- המספרה השכנה, הגיע הסטודנט הנלהב, דרך חדרי-שירותים מצחינים, לחדרי-הכ"י חות, שוראו כאילו תוכננו עבור שבעת הגמדים. הקירות השילו את ציבעם מזמן, החלונות היו אטומים בדיקטיים.

הלימודים עצמם התנהלו ברוח דומה. כשבוע שעבר, סוף-סוף, הורה משרד- החינוך והתרבות לסגור את המוסד בגלל "תנאים פסיים גרועים, תנאי סניטציה ירודים, רמת-לימודים נמוכה, כוח-הוראה בלתי-מוכשר, ואימתן תמורה לתלמיד כנאמר בפירוטומים."

דרכי-אדם גוהעדו האבוד

"יכולתי לעשות זיזה מהבית שלי - עז השבון העיניים של אחותי, אומרת אחותה של עיוורת שאושמזה במוסד להשזכיר-מרפא

זהבה צבי היתה בת 15 כשהבינה לראי- שונה, שהעתיך טמון בגן-עדן. כולם הבינו אותה, ועזרו לה בסבלנות לעבור את ה- גיהנום. כיום, אחרי נסיונות רבים היא הגיעה בגיל 34 כמצופה אל הנחלה. אחרי שנים ארוכות של סבל כעיוורת, נמצא לה סוף-סוף מקום במוסד כלשהו וכל מה ש- נותר לה, זו הציפייה הארוכה לפגישה עם הבורא. מספרת כתבת "העולם הזה", עדיזה אזורכך: היא אינה לבד, זהבה. יחד איתה ממתי- נים חולים כרוניים, בני 70 ומעלה, ועוזרים לה לדכא את שאריות המרץ לחיים. חיים זה לא עתיד ואם כבר, אז יפה שעה אחת קודם. והנה, קמה לתיאוריה זו אוטופיצייה נאיבית בדמותה של אסתר צבי, אחותה של העיוורת שנידונה לחיים במוסד לחולים כרוניים. היא אינה מוכנה להשלים, רוצה לשנות דברים שעליהם החליטו המומחים בעיריית תל-אביב, אשר החליטו לשקם עיוורת בת 34 בחברת זקנים הממתינים ל- מותם. צוחקת עלינו הנערה, אומרת ה- ביורוקרטית, דון קישוטית פעוטה, את לא מבינה שבשביל בן-אדם אחד לא כדאי ל- התאמץ. חבל עלייך, לכי הביתה, ואל תעשי בעיות!